

*Podívat se pravdě do očí
může být zatraceně těžké,
když člověk ztrácí zrak.*

ted'

vidím

vzpomínkový román

nicole c. kear

T
EĎ
UŽ TĚ
V I D Í M

NICOLE C. KEAR

NAKLADATELSTVÍ DOMINO

2015

Copyright © 2014 by Nicole C. Kear
Translation © 2015 by Jitka Šišáková

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu NOW I SEE YOU,
vydaného nakladatelstvím St. Martin's Press, New York 2014,
přeložila Jitka Šišáková
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Petra Biache
Korektura: Kateřina Žídková
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Jiří Ryška
Obálka: Rajka Marišinská
Vydání druhé, v elektronické verzi první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v září 2015

ISBN 978-80-7498-091-6

*Mému srdíčku,
mé hvězdičce
i sluníčku*

a Davidovi, který mi svou láskou svítí na cestu.

Slovo autorky

Abych chránila nevinné a neprozradila hříšníky, pozměnila jsem jména i charakteristiky lidí, kteří v mém příběhu vystupují. A aby knížka nenabobtnala na tisíc stránek a neunudila vás k smrti, některé události jsem trochu přeskládala a zhutnila.

Při psaní jsem občas nahlížela do deníků a dopisů a vyptávala se zúčastněných, ale jinak jsem se většinou spoléhala jen na vlastní vzpomínky, které – jak už to bývá – časem blednou, prolínají se s jinými, mění se nebo si je člověk trochu přibarvuje. Druzí můžou na stejné události vzpomínat maličko jinak, a jestli je to náhodou i váš případ, klidně napište svoji verzi paměti. Stačí mi změnit jméno, a pokud můžu poprosit, udělejte ze mě zrzku.

Je lepší zažehnout svíčku než proklínat temnotu.

- staré přísloví

Prolog

Pořád se mi zdálo, že ještě nejsem dost zamaskovaná.

„Už budu,“ řekla jsem drobné černovlasé Esperanze, která stála vedle mě. „Ještě minutku.“

Na hlavu jsem si napasovala černého pleteného kulicha s nápisem BROOKLYN a stáhla si ho co nejvíc do čela. Zapnula jsem si babiččin předlouhý kabát průjmové barvy, který mi sahal až po paty, a nasadila si kapuci. Byly ze mě vidět jen boty a obličej.

Aha, tmavé brýle, na ty jsem zapomněla.

Vylovila jsem je z kapsy kabátu – parádní kousek od Prady, koupený nedaleko Astor Place – a nasadila si je na oči. Byly veliké, černé a úžasné a vypadala jsem v nich skoro jako Jackie Kennedyová. Ale připadala jsem si spíš jako Stevie Wonder.

„Jsem v nich slepá jak krtek,“ postěžovala jsem si.

„Tak si je sundejte,“ pobídla mě Esperanza. Mohla jsem fňukat, jak jsem chtěla, ji to nevyvádělo z míry. „Vždyť je nepotřebujete.“

Nebyla to tak docela pravda. Kvůli slunci jsem je opravdu nepotřebovala, protože bylo podmračené březnové odpoledne. Oči jsem měla hezké, normální, takové příjemně zelenohnědé se žlutými tečkami, takže jsem je nemusela schovávat před zraky ostatních lidí. Ale stejně jsem ty černé brýle strašně chtěla mít na nose.

„Snažím se, aby mě nikdo nepoznal,“ vysvětlovala jsem, „kdybychom náhodou někoho potkaly.“

„To myslím nehrozí,“ zasmála se. „Od Třetí avenue jsme nepotkaly živou duši.“

Esperanza za mnou přijela domů do Brooklynu. Bydlíme v klidné ulici se stromořadím a ona nejspíš předpokládala, že s nácvičkou začneme přímo tam. Ale já ji místo toho vlekla čtvrt hodiny úplně jinam, abychom byly co nejdál od načančaných domků v Park Slope, kde žila spousta mých přátel, a taky od dětských hřišť, kam si chodily hrát moje děti. Dostaly jsme se až mezi opuštěné továrny u Gowanusova kanálu.

A tak jsme spolu stály na popraskaném chodníku mezi pustými halami, v nose nás dráždil nepříjemný zápach odpadků a dlouhé minuty tudy neprojelo jediné auto. Těžko hledat lepší místo, kde vás může někdo zblízka odprásknout.

„Tady chcete nacvičovat?“ zdvihla Esperanza udiveně obočí.

„Ano, tohle je ideální lokalita,“ přisvědčila jsem.

Zeptala se, jestli jsem tedy připravená, což jsem nebyla ani náhodou. Ale mezitím jsem si nasadila čepici, kapuci a brýle a nachystala si do ruky podlouhlý svazeček tyček sepnutý černou gumičkou, který jsem vylovila z kabely. Schovával se mezi polámanými pastelkami, krabičkou krekrů a sáčkem vlhčených ubrousků. Nebyl o moc větší než mikrofon, ale leh-

čí, protože bílé tyčky byly vyrobené z tenkého hliníku. Pevně jsem ho sevřela v pravé ruce, aby nemohl náhodou obživnout a ublížit mi.

Pořád jsem nebyla připravená, ale už jsem nevěděla kudy kam a docházelo mi střelivo.

Zuby nehty jsem se tomuhle okamžiku bránila, a to zdaleka nejen tu půlhodinu, která uplynula od chvíle, co mě Esperanza vyzvedla doma, ale od svých devatenácti let. Vyzkoušela jsem celý arzenál zbraní, kterými jsem se snažila odvrátit neodvratné – nejdřív jsem provozovala sex a divadlo, pak jsem rodila děti, potom jsem popírala skutečnost, a když už ani to nepomáhalo, aspoň jsem svoji chorobu přede všemi tajila.

Ale po dvanácti letech už dál kličkovat opravdu nemůžu. Newyorský státní úřad pro nevidomé mi poslal Esperanzu, aby mě naučila chodit se slepeckou holí.

Pořád jsem nechápala, proč bych měla trénovat s instruktorkou. Vždyť je to proboha jasné, ne? Prostě před sebou mácháte klackem, a když do něčeho ťuknete, tak tam nechodíte. Pokud švihnete do prázdná místo do chodníku, tak taky ne.

„Já bílou hůl nepotřebuju,“ prohlásila jsem a nervózně tahala za černou gumičku, kterou byly sepnuté jednotlivé části hole. „Obejdu se bez ní.“

„Já vím,“ ujistila mě. „Ale za tmy se vám může hodit, nebo třeba když se pohybujete mezi spoustou lidí a nemůžete se dobře zrakově orientovat. A...“

Esperanza se odmlčela a dodala tišeji: „Hodně lidí se shoduje, že jim moc pomohlo naučit se chodit s bílou holí, dokud jim zrak ještě trochu sloužil.“

Snažila se ze všech sil, aby mi tu hořkou pilulku trošku

přisladila, ale stejně mi bylo zle. Chtěla jsem ji vyplivnout, hodit hůl do kanálu a utéct. Jenže takhle jsem utíkala už deset let a nepomáhalo to. Moje diagnóza mi byla stejně pořád v patách.

Děláš to kvůli dětem, připomněla jsem si. Ješitnost, pýcha i strach jsou silní nepřátelé, ale mateřský pud je silnější.

Sundala jsem černou gumičku a svazeček se jako mávnutím kouzelného proutku rozevřel, tyčinky se zaklesly jedna do druhé a rázem byla na světě hůlka. Sundala jsem si černé brýle a podívala se na ten zázrak blíž. Až na černou rukojeť a červený proužek u špičky byla hůl čistě bílá. Nikde ani smítko, ani škrábnutí. Ačkoli kdoví, smítko ani drobné škrábnutí bych stejně už dávno nerozeznala.

Nasadila jsem si brýle zpátky na nos a hůlka i celý svět zase zčernaly.

„Možná dobře, že v tom cvikru nevidím skoro nic,“ prohodila jsem. „Aspoň bude nácvik hodnověrnější, že jo? Vypadám, jako že jsem fakt slepá.“

Esperanza nic neřekla, ale stála dost blízko, abych rozeznala na jejích rtech zdvořilý všeříkající úsměv.

Vy už prakticky slepá jste. Jen předstíráte, že to není pravda.

ČÁST I

RADY PRO (TAJNÉ) SLEPCE

Rada první:

Jak se vyrovnat se špatnou zprávou

Nenechte se ukolébat falešnou představou, že když jste mladí, plní optimismu a máte na sobě rozkošné krajkové prádélko, tak se vám nemůže nic stát. Kdepak, jen na vás špatná zpráva dopadne jako blesk z čistého nebe. Ne, spíš jako tank...

1. Posel

Ježíšmarjá, kam jsem to zase vlezla, pomyslela jsem si naštvaně a zaklapla *Sto roků samoty*. Dřepěla jsem v nóbl čekárně celou hodinu, načež mi doktor akorát rozkapal oči a poslal mě zpátky do čekárny, než kapky zaberou. To trvalo zase nejmíň půl hodiny, i když jsem si nebyla úplně jistá. Zorničky jsem měla jak rybník, takže už jsem nedokázala zaostřit ani na hodinky, ani na písmenka v knížce. Nezbývalo mi než tiše supět.

Ztráta času, nic víc. S očima jsem nic neměla, jen jsem špatně viděla na dálku. Totéž mi řekla doktorka Leeová od nás z očního a poslala mě sem jen proto, že „opatrnosti není nikdy nazbyt“. V tu chvíli mi to připadalo rozumné, ale když jsem pak trčela celé letní odpoledne v čekárně, už jsem z toho tak odvázaná nebyla.

Ne snad že bych měla na práci něco důležitějšího. Vrátila jsem se do New Yorku na prázdniny mezi druhákem a třetákem a za pár týdnů mě čekal letní kurz herectví v rámci divadelního festivalu ve Williamstownu, ale jinak jsem se po-

slední dny jen poflakovala po městě, dopoledne vyspávala ve svém starém pokojíčku, chodila na návštěvy ke kamarádkám a vyřizovala pochůzky po doktorech. A taky jsem každou chvíli srdceryvně plakala.

Co jsem přijela z Yale, neuplynul jediný den, abych nebrečela jak želva. Typický puberták. Zabíralo mi to spoustu času, a když připočtete hodiny, kdy jsem ležela ve svých denících a trhala staré fotky, tak už mi přes den moc času na nic jiného nezbývalo. Rozchod je zkrátka dřina, zvlášť napoprvé.

Dívala jsem se na rozmazanou modrou obálku knížky v klíně a rozhodla se, že mu zavolám. Ale telefonní automat jsem našla až u záchodů a mezitím se poněkud opožděně dostavila pozapomenutá důstojnost a zadržela mi ruku. Navíc jsem neměla čtvrták.

Stejně to nemá smysl, uvědomila jsem si. V krku se mi začal dělat starý známý knedlík. Volala jsem mu včera i předevcírem a pokaždé jsem dostala stejnou odpověď. Nad naší láskou se definitivně zavřela voda. Mezi mnou a princem Žabákem je konec.

Přezdívku princ Žabák si Sam vysloužil poté, co ho jednou ráno o jarních prázdninách uviděla moje babička u našich jen v trenkách.

„*Il Ranocchio!*“ vyjekla přidušeně. Jenže naše babi moc přidušeně vyjekávat neuměla. Obvykle komunikovala asi stejně diskrétně jako městský rozhlas. Měla místo pusy amplion. Střelila jsem po ní káravým pohledem, načež se omluvně zahihňala a pak už se nedokázala ovládnout a rozchechtala se na celé kolo, Italka jedna bláznivá. Z posledních sil klesla na židli, aby ji nesklátil infarkt.

„Co říkala?“ zeptal se s úsměvem Sam. Vyrostl v rodině

dvou psychologů, kde se nade vše cenila uctívá a zdvořilá komunikace, takže ho ani nenapadlo, že by si z něj moje babička mohla otevřeně dělat srandu.

„Ále, to víš, trochu si ze mě utahuje, že mám kluka.“ Prohrábla jsem mu jeho havraní kučery a vrhla na babičku zlý pohled.

A od té doby se celá naše rodina bavila tím, že můj kluk má nožičky jak hůlčičky. Několik měsíců po rozchodu už jsem byla schopná se tomu taky smát, jenže začátkem toho léta byly rány ještě příliš čerstvé a při každické zmínce o Žabákovi jsem se rozbulela jako dítě, kterému spadne kopeček zmrzliny z kornoutu. Ano, Sam byl pro mě něco jako dvojité porce zmrzliny a ještě posypaná oříšky, jenže on mi z kornoutu nespadl – on z něj přímo seskočil!

Poznali jsme se na semináři shakespearovského herectví, který jsem měla povinný, protože jsem studovala divadelní vědu jako hlavní obor. Při zkouškách balkonové scény z *Romea a Julie* jsme se do sebe šíleně zamilovali. Jenže jak už to mezi herci chodí, náš vztah byl sice divoký, ale trval krátce. Na konci druháku se se mnou Sam po čtyřech měsících rozešel. Několik týdnů předtím už jsme se hádali, ale poslední hřebíček do rakve jsem zatloukla ve chvíli, kdy jsem mu tajně vlezla do mailu, zatímco se Sam sprchoval. Naprosto mě odrovnalo, že v jednom mailu o mně kamarádovi píše, že „chodit s ní je docela řehole“ a „věčně na mně visí“. Jen vylezl ze sprchy, celá ubrečená jsem se dožadovala vysvětlení.

„Ty mi čteš maily?“ vydechl šokovaně. Zřejmě se mu to ještě nestalo.

„Jenom dneska,“ zajíkla jsem se. „Vlastně skoro vůbec.“

Viděla jsem, jak mu tuhne výraz ve tváři a spěje k nezlomnému rozhodnutí. Rychle jsem pokračovala: „Ale o to teď přece nejde, důležité je, že tě strašně miluju! Prožívám nejlepší čtyři měsíce svého života!“

„Počkej,“ přerušil mě, sedl si vedle mě na kraj postele a položil mi ruku na rameno. „Víš, ty jsi ohromně...“

„Ne! Tohle nebudu poslouchat! NA NĚCO TAKOVÉHO ODMÍTÁM PŘISTOUPIT!“

„Nicole, nech toho, vždyť si o tom můžeme...“

„Prosíím!“

„Mohla bys aspoň...“

„Prosíím!“

Jak je známo, muži přímo zbožňují krasavice, které se jim bez špetky studu svíjejí u nohou.

Jakmile jsem pochopila, že tohle není jeho případ, zhroutila jsem se a rozbřečela se jako malá holka, se vším všudy. Dokonce i sliny mi tekly z pusy a několikrát jsem se kvůli nim zakuckala, což bylo naprosto šílené. Těžko po Samovi chtít, aby mě vzal zpátky, když jsem schopná se udávit vlastními slinami.

Ano, byl to opravdu velký den pro ženské pokolení.

Jakmile jsem pak přijela do New Yorku na prázdniny, užírala jsem se dál. Všechno mi Sama připomínalo, dokonce i hloupý pumprniklový bagel nebo všudypřítomná reklama na dermatologa Zizmora s tou jeho vypulírovanou tvářičkou pod obloukem duhy. Dokonce i panáček na dveřích záchodků u doktora mi mého miláčka připomněl. Přece taky chodil na veřejné záchodky. Bože, jak já ho milovala! S očima plnými slz a očních kapek jsem koukala na svůj rozmazaný obraz v zrcadle na dámách.